

Daniels bok – nummer etthundrasjuttionio

Midnattsropet och Roms profetiska roll: uppenbarandet av de sista dagarna i Daniels bok

Jeff Pippenger

2024-04-09

Vi befinner oss nu på helig mark, med avseende på Daniels bok, ty vi har kommit till de verser som representerar Midnattsropet för de etthundrafyrtiofyra tusen. Verserna identifierar också beseglingen av baneret för dem som upphöjs. Detta är de verser som utgör den del av Daniels bok som hör samman med de sista dagarna och som avförseglas, och de representerar Daniels uttryck för Jesu Kristi uppenbarelse, vilken avförseglas när ”tiden är nära”, strax innan nådatiden avslutas i vers sexton.

Det är Rom som upprättar synen, såsom framställt i vers fjorton i kapitel elva, och därför är det viktigt att noga betrakta Rom när vi går igenom vers elva till femton, ty där det inte finns någon ”syn”, går folket under, och om ni inte vill tro Jesaja kapitel sju, verserna åtta och nio, ”skall ni förvisso inte bli befästa.”

Uriah Smith hänvisar minst fyra gånger i sin bok Daniel and the Revelation till en profetisk regel. Denna regel fastslår att en profetisk makt inte identifieras i profetian förrän den blir ”förbunden” med Guds folk. Första gången han behandlar den gör han det i samband med att Babylon introduceras i det profetiska vittnesbördet.

”Det är en uppenbar tolkningsregel att vi kan förvänta oss att nationer uppmärksammas i profetian när de blir så nära förbundna med Guds folk att ett omnämnande av dem blir nödvändigt för att den heliga historiens skildringar ska vara fullständiga.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

Minst tre andra gånger behandlar Smith denna regel, och i var och en av de tre hänvisar han till judarnas ”förbund”; men i en av hänvisningarna identifierar han förbundet som uppfyllt år 162 f.Kr., medan de två andra hänvisningarna överensstämmer med de moderna historikerna, som identifierar uppfyllelsen av judarnas och Roms ”förbund” som år 161 f.Kr.

”Det är onödigt att påminna läsaren om att jordiska regeringar inte införs i profetian förrän de på något sätt blir förbundna med Guds folk. Rom blev förbundet med judarna, Guds folk vid den tiden, genom det berömda judiska förbundet år 161 f.Kr. 1 Mackabeerboken 8; Josephus’ Antiquities, bok 12, kapitel 10, avsnitt 6; Prideaux, vol. II, sidan 166. Men sju år före detta, det vill säga år 168 f.Kr., hade Rom besegrat Makedonien och gjort detta land till en del av sitt imperium. Rom införs därför i profetian just när det, från getens besegrade makedoniska horn, går vidare till nya erövringar i andra riktningar. Det framträdde därför för profeten, eller kan med rätta omtalas i denna profetia, såsom utgående från ett av getens horn.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 175.

Men Smith uppger också att det var 162 f.Kr.

”Samma makt skulle också stå i det heliga landet och förtära det. Rom blev genom förbund förenat med Guds folk, judarna, år 162 f.Kr., från vilket datum det intar en framträdande plats i den profetiska tidräkningen. Det förvärvade emellertid inte herravälde över Judeen genom faktisk erövring förrän år 63 f.Kr.; och då på följande sätt.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259.

Och när han sedan för tredje gången hänvisar till händelsen, säger han återigen 161 f.Kr.

”Efter att ha fört oss genom rikets världsliga händelser fram till slutet av de sjuttio veckorna, för profeten oss i vers 23 tillbaka till den tid då romarna genom det judiska förbundet blev direkt förbundna med Guds folk, 161 f.Kr.; från vilken punkt vi sedan förs vidare i en obruten händelsekedja till kyrkans slutliga triumf och upprättandet av Guds eviga rike. Judarna, som svårt förtrycktes av de syriska kungarna, sände ett sändebud till Rom för att anhålla om romarnas bistånd och för att ingå med dem i ’ett förbund av vänskap och sammanslutning’. 1 Mackabeerboken 8; Prideaux, II, 234; Josephus, Antiquities, bok 12, kapitel 10, avsnitt 6. Romarna hörsammade judarnas begäran och beviljade dem ett dekret, avfattat med följande ord:—”

”Senatens dekret angående ett förbund om bistånd och vänskap med judarnas nation. Det skall inte vara tillåtet för någon som är underställd romarna att föra krig mot judarnas nation eller att bistå dem som gör det, vare sig genom att sända dem säd, eller skepp, eller pengar; och om något angrepp riktas mot judarna, skall romarna bistå dem så långt de förmår; och likaledes, om något angrepp riktas mot romarna, skall judarna bistå dem. Och om judarna önskar lägga något till detta biståndsförbund eller ta något därifrån, skall detta ske med romarnas gemensamma samtycke. Och varje sådant tillägg som sålunda görs skall äga giltighet.” ”Detta dekret”, säger Josefus, ”skrevs av Eupolemus, Johannes son, och av Jason, Eleazars son, när Judas var nationens överstepräst och hans broder Simon var härförare över hären. Och detta var det första förbund som romarna slöt med judarna, och det förvaltades på detta sätt.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 271.

Det är inte min uppgift att förklara varför Smith angav 162 f.Kr., annat än utifrån mitt antagande att det var ett skrivfel. Min poäng är att hänvisa till den betoning han lägger på vad han identifierar som ”en uppenbar tolkningsregel, enligt vilken vi kan förvänta oss att nationer uppmärksammas i profetian när de blir så nära förbundna med Guds folk att det blir nödvändigt att nämna dem för att den heliga historiens uppteckningar skall vara fullständiga.” När Smith betonar den regeln, fastslår han att Rom blev förbundet med Guds folk vid det ”förbund” som nämns i vers tjugotre år 161 f.Kr., men Smith anger att Rom först introduceras i den profetiska berättelsen år 200 f.Kr., trettionio år före 161 f.Kr.

”En ny makt införs nu, — ”ditt folks rövare”; bokstavligen, säger biskop Newton, ”ditt folks brytare”. Långt borta vid Tiberns stränder hade ett rike närt sig med ärelystna planer och mörka avsikter. Litet och svagt till en början växte det med förunderlig snabbhet i styrka och kraft, sträckte sig försiktigt än hit, än dit för att pröva sin förmåga och testa kraften i sin krigiska arm, till dess att det, medvetet om sin makt, djärvt höjde sitt huvud bland jordens nationer och med oemotståndlig hand grep rodret över deras angelägenheter. Härefter står Roms namn på historiens blad, bestämt att under långa tidsåldrar styra världens angelägenheter och utöva ett

mäktigt inflytande bland nationerna ända till tidens ände.

”Rom talade; och Syrien och Makedonien märkte snart en förändring komma över utseendet på sin dröm. Romarna ingrep till förmån för den unge kungen av Egypten, fast beslutna att han skulle skyddas från den undergång som Antiochos och Filippos hade uttänkt. Detta var år 200 f.Kr., och var ett av romarnas första viktiga ingripanden i Syriens och Egyptens angelägenheter.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 256.

Rom introduceras först i den profetiska framställningen år 200 f.Kr., och denna introduktion i vers fjorton är den mest betydelsefulla hänvisningen till Rom i hela Daniels bok, ty det är just den vers som definierar Rom som den symbol som fastställer synen. Varför Smith kunde betona en sådan profetisk regel, och sedan hänvisa till 161 f.Kr., samtidigt som han också identifierade år 200 f.Kr. som den tidpunkt då Roms makt ”introducerades”, är inte ett problem som jag önskar lösa. Om jag har en fråga som behöver lösas, skulle det vara huruvida den regel, sådan den definieras av Smith, är giltig eller inte. Om den är giltig, då skulle jag hävda att vers fjorton måste ha en förbindelse med judarna, som inträffade före förbundet år 161 f.Kr.

Jag förstår att historien i verserna tretton till femton identifierar en historia i de sista dagarna, då det påvliga Rom tränger in i den profetiska historien, och att det gör detta i förbindelse med Förenta staterna, som är Guds folk i den historien. Eftersom Jesus alltid illustrerar slutet med början, måste året 200 f.Kr., då det hedniska Rom trädde in i historien, ha en förbindelse med Guds folk i den historien. Därför instämmer jag i Smiths regel, även om han inte fann någon direkt förbindelse mellan Rom och judarna år 200 f.Kr.

Verserna elva och tolv identifierar segern i och efterverkningarna av slaget vid Raphia, som ägde rum år 217 f.Kr., mellan det seleukidiska riket, lett av Antiochos III Magnus, eller ”den store”, och det ptolemeiska kungariket Egypten, lett av kung Ptolemaios IV Filopator. Detta slag ägde rum under kampen om kontrollen över Koilesyrien (södra Syrien) och södra Palestina, områden som var omstridda mellan de ptolemeiska och seleukidiska rikena. Ptolemaios IV Filopators seger vid Raphia gjorde det möjligt för honom att för en tid behålla kontrollen över Koilesyrien och södra Palestina.

Slaget vid Panium, som ägde rum sjutton år senare år 200 f.Kr., även känt som slaget vid berget Panium eller slaget vid Paneas, stod mellan det seleukidiska riket, lett av kung Antiochos III, och det ptolemeiska kungariket Egypten, lett av kung Ptolemaios V.

Trettioett år senare, år 167 f.Kr., började Mackabéerupproret, ett judiskt uppror mot det seleukidiska rikets försök att undertrycka judiska religiösa sedvänjor och påtvinga hellenistisk kultur, i staden Modein, en liten stad belägen i Judeen, i det som nu är dagens Israel.

Den händelse som avses gällde den ökände grekiske seleukidiske härskaren Antiochos IV Epifanes, som hade påtvingat den judiska befolkningen stränga hellenistiska sedvänjor, däribland förbud mot judiska religiösa bruk och vanhelgandet av templet i Jerusalem. I ett försök att genomdriva sina påbud sände Antiochos representanter till olika städer och byar för att tvinga de judiska invånarna att rätta sig efter hans befallningar.

I Modein anlände en av de seleukidiska ämbetsmännen för att genomdriva kungens påbud genom att befalla de judiska invånarna att delta i hedniska riter och frambära offer åt grekiska gudar. En äldre judisk präst vid namn Mattatias vägrade att rätta sig efter befallningen och dödade både en jude som trädde fram för att frambära offret och den seleukidiske ämbetsmannen. Denna trotshandling av Mattatias och hans familj markerade början på mackabéerupproret mot det seleukidiska väldet.

Mattatias och hans fem söner, däribland Judas Mackabaios, flydde till bergen och inledde ett gerillakrig mot de seleukidiska styrkorna. Upproret växte så småningom i styrka och fick ökat stöd, vilket ledde till en rad militära segrar över seleukiderna.

Händelserna i Modein år 167 f.Kr. var en avgörande vändpunkt i judisk historia och markerade början på Mackabéerupproret samt kampen för religionsfrihet och självständighet mot främmande herravälde. Återinvigningen av det andra templet i Jerusalem, som utgör den historiska händelse som firas under Hanukka, ägde rum år 164 f.Kr., tre år före den ”förbundelse” som nämns i vers tjugotre.

Efter att ha återtagit Jerusalem och templet renade mackabéerna templet från de hedniska orenheterna och återställde det till dess rätta religiösa bruk. Enligt traditionen fann de endast en enda kruka med invigd olja, tillräcklig för att tända menoran endast för en dag. I själva verket finns det inget samtida historiskt vittnesbörd om denna händelse, och det var först under det sjätte århundradet som den judiska fabeln återfinns i litteraturen. Syster White jämför den avfälliga judiska kyrkan med den katolska kyrkan och betonar särskilt att båda kyrkorna grundar religionen på mänskliga sedvänjor och traditioner. Liksom de många olika uppdiktade miraklen inom den påvliga kyrkans historia saknar fabeln om att oljan för en dag varade i åtta dagar historiskt vittnesbörd.

Vers tio, i Daniels elfte kapitel, identifierar det första slaget av de tre slagen i vers fyrtio, vilka jag tidigare har identifierat som tre slag i ett kallt krig, liksom tre ombudskrig. En syster ifrågasatte att jag betecknade Ukrainakriget, som är det andra av dessa tre krig, som ett kallt krig, eftersom det, vilket hon med rätta påpekade, har medfört riklig död och förstörelse. Det jag i tidigare artiklar har betecknat som de tre slagen i det ”kalla kriget”, har definierats i dessa termer för att markera en åtskillnad mellan dessa tre slag och de tre världskrigen som äger rum under historien om jordens vilddjur i Uppenbarelseboken tretton. Dessa tre krig är ombudskrig och har också definierats på det sättet.

Jag avser att från och med nu i dessa artiklar identifiera dessa tre strider som ”de tre striderna i vers fyrtio” eller ställföreträdarkrig, för att undanröja motsägelsen i att beteckna ett hett krig som ett kallt krig. Enligt min definition innefattar de tre striderna i vers fyrtio inte striden år 1798, som är en del av vers fyrtio, utan endast de tre striderna från ändens tid år 1989 fram till söndagslagen i vers fyrtioett. De tre striderna identifieras mer korrekt som ställföreträdarkrig, vilka utkämpas inom ramen för krigföringen mellan kungen i norr och kungen i söder, som i vers fyrtios historia representerar krigföringen mellan katolicismen (kungen i norr) och kommunismen (kungen i söder).

Den första av dessa tre strider identifierar katolicismens seger över kommunismen år 1989, då påvedömet förenade sig med sin ombudsarmé, representerad av Förenta staterna, för att sopa bort Sovjetunionen år 1989, även om Ryssland, huvudet (eller "fästningen"), lämnades stående. Det nuvarande ukrainska kriget är återigen en strid mellan katolicism och kommunism, där påvedömet använder den ukrainska regeringen som sitt ombud mot Ryssland, tillsammans med stödet från påvedömet tidigare ombudsmakt, Förenta staterna, inbegripet resten av den globalistiska västvärlden. Det kriget framställs i verserna elva och tolv och identifierar att kommunismen (Ryssland) kommer att segra över katolicismen.

Den tredje av dessa tre ombudsstrider återges i vers femton som slaget vid Panium. Slaget stod mellan det ptolemeiska riket (kungen i söder) och det seleukidiska riket (kungen i norr). I det slaget är katolicismens ombudsarmé återigen Förenta staterna.

I det första slaget år 1989 användes Förenta staternas republikanska horns ombudsarmé av påvedömet för att störta Sovjetunionens politiska struktur, medan dess huvud (Ryssland) lämnades intakt. I det andra slaget, som är kriget i Ukraina, besegras nazisternas ombudsarmé av Ryssland. I det tredje slaget besegrar Förenta staterna, åter påvedömet ombudsarmé, sydens konung.

De tre striderna bär "Sanningens" signatur, och den första och den sista striden utförs av Förenta staternas segerrika ombudsarmé. I den första striden lämnades sydens konungs huvud intakt, och i den tredje striden blir Förenta staternas ombudsarmé sydens konungs huvud. Den andra ombudsarmén var också påvedömet ombudsarmé under andra världskriget. I båda fallen var och kommer nazismens ombudsarmé att besegras. Påvedömet underkuvar fullständigt alla sina fiender före vers sexton, när den trefaldiga unionen fullbordas.

"Ptolemaios [Putin] saknade klokheten att göra gott bruk av sin seger. Om han hade följt upp sin framgång, skulle han sannolikt ha blivit herre över hela Antiochos rike; men, nöjd med att endast framföra några få hotelser och några få hot, slöt han fred för att kunna hänge sig åt ett oavbrutet och okontrollerat tillfredsställande av sina djuriska lidelser. Så blev han, efter att ha besegrat sina fiender, själv övervunnen av sina laster, och, glömsk av det stora namn som han kunde ha grundlagt, tillbringade han sin tid i festande och lösaktighet.

"Hans hjärta upphöjdes av hans framgång, men han var långt ifrån att styrkas av den; ty det vanhedrande bruk han gjorde av den föranledde hans egna undersåtar att göra uppror mot honom." Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 254.

Ett andra vittnesbörd om att Putins seger markerar hans slut återfinns hos den södra nationen Judas kung Ussia, vars hjärta också upphöjdes genom hans militära segrar och som därefter, liksom Ptolemaios, sökte utföra prästernas verk i helgedomen och drabbades av spetälska och omedelbart avlägsnades från makten. Putins seger i det ukrainska kriget markerar början på hans slut som kungen i söder (ateismens kung). Hans slut förebildades av början av vers fyrtios profetiska kung i söder (Frankrike), vilken identifierade en revolution som störtade ledarskapet, såsom skedde med Ptolemaios. Putins slut framställdes också genom Sovjetunionens slut, där ledaren (Gorbatjov) upplöste Sovjetunionen och omedelbart tog anställning hos Förenta nationerna, den yttersta tidens globalistiska symbol för ateism, kungen i söder. Efter Putins seger i Ukraina förebildas han också

av Napoleon vid Waterloo och den landsförvisning som följde; och även av kung Ussia, med hans spetälska och den landsförvisning som följde, liksom av Ptolemaios' berusade slut och Sovjetunionens slut år 1989.

Slaget vid Panium ägde rum år 200 f.Kr., och just det året träder Rom öppet in i historien. Dess inträde i den profetiska berättelsen föregår erövringen av Jerusalem, som framställs i vers sexton och fullbordades år 63 f.Kr., då hon förkunnade att hon var försvarare av barnakungen i Egypten. I den tredje striden i vers fyrtio, som involverar kungen i norr och kungen i söder, kommer påvedömet att åter träda in i historien och låtsas vara Rysslands beskyddare. Samtidigt besegrade Seleukos, i förebilden, Ptolemaios i slaget vid Panium och identifierar därmed att Förenta staterna, påvedömet ställföreträdande här i den första och sista striden i vers fyrtio, besegrar "Egypten" (kungen i söder).

År 200 f.Kr. finner vi symboliskt påvedömet, medan Tyros sköka börjar sjunga sina otuktssånger inför den trefaldiga föreningen vid söndagslagen i vers sexton. Samtidigt triumferar Förenta staterna över Förenta nationerna och säkrar därmed sin ställning som den främste kungen bland de tio kungarna. Alla de dynamiska förhållanden i den trefaldiga föreningen som fullbordas vid söndagslagen, är fastställda före vers sexton.

Drakmaktens politiska struktur, sådan den representeras av Förenta nationerna, samtycker i vers sexton till att ge sin politiska struktur åt vilddjuret, men innan den gör det besegrar påvedömet drakens religion. Hedendomen måste återigen tas bort. Protestantismen avlägsnades under Reaganåren, i den första striden i vers fyrtio, och under tiden för den siste republikanske presidenten kommer också drakens religion att underordnas katolicismens religion, såsom skedde år 508. Processen att undanröja allt religiöst motstånd mot att påvedömet sätts på tronen började under Reaganåren, och den avslutas under Trumpåren. Det avfälliga protestantismens motstånd mot katolicismen undanröjdes i den första striden i vers fyrtio, och spiritualismens motstånd kommer att undanröjas i den sista striden i vers fyrtio.

I samma komplicerade samspel mellan mänskliga händelser måste det avfälliga protestantismen befästa sig som den religiösa och politiska auktoriteten över de tio kungarna i Uppenbarelseboken kapitel sjutton. Så identifierar slaget vid Panium den tidpunkt då Förenta staterna får övertaget över Förenta nationerna, strax före söndagslagen i vers sexton.

Det är en fastslagen regel inom profetian att draken, vilddjuret och den falske profeten var och en har sina egna särpräglade profetiska kännetecken. Ett av dessa profetiska kännetecken är att vilddjuret (katolicismen) alltid profetiskt är lokaliserat i staden Rom. Den falske profeten är alltid profetiskt lokaliserad i Förenta staterna. Men när det gäller draken är kännetecknet beträffande var draken profetiskt är lokaliserad att den alltid förflyttar sig. Draken började i himlen, kom sedan till Edens lustgård, och till slut är draken lokaliserad i Egypten.

Tala och säg: Så säger Herren Gud: Se, jag är emot dig, farao, konung i Egypten, den store draken som ligger mitt i sina floder, han som har sagt: Min flod är min egen, och jag har gjort den åt mig själv. Hesekiel 29:3.

Drakens profetiska plats förändras. På Johannes tid identifierades drakens säte, vilket representerar dess tron, såsom varande i Pergamos.

Och skriv till ängeln för församlingen i Pergamon: Så säger han som har det skarpa tveeggade svärdet: Jag känner dina gärningar och vet var du bor, där Satan har sin tron; och du håller fast vid mitt namn och har inte förnekat min tro, inte ens i de dagar då Antipas, mitt trogna vittne, blev dödad hos er, där Satan bor. Uppenbarelseboken 2:12, 13.

Det hedniska Roms sed var att föra alla de hedniska gudomligheter som de kom i förbindelse med tillbaka till staden Rom och framställa dem i Pantheontemplet. Därför återger Daniel att "hans helgedoms plats blev nedkastad". Det hedniska Roms helgedoms plats var staden Rom, som blev nedkastad av Konstantin år 330, men den helgedom som fanns "i" Rom var Pantheontemplet, Pan-Theon, vilket betyder "alla gudars tempel". Romarna flyttade platsen för Satans säte från Pergamon till Pantheontemplet. Syster White upplyser oss om att det hedniska Rom är draken.

"Så medan draken i första hand representerar Satan, är den i sekundär mening en symbol för det hedniska Rom." The Great Controversy, 439.

Det hedniska Rom delades upp i tio nationer, och Frankrike blev kungen i söder när det införde Egyptens ateism under den franska revolutionen. År 1917 hade draken flyttat från Frankrike till Ryssland. Vers tio representerar 1989, och verserna elva och tolv representerar striderna vid "gränsområdet" (Rafía och Ukraina), och slaget vid Panium representerar det tredje steg som påvedömet fullbordar när hon befäster den trefaldiga föreningen i vers sexton. Det representerar den dolda historien i vers fyrtio.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

När Jesus kom till trakten av Caesarea Filippi [Panium], frågade han sina lärjungar och sade: »Vem säger människorna att jag, Människosonen, är?» De svarade: »Somliga säger Johannes Döparen; andra Elia; åter andra Jeremia eller någon av profeterna.» Han sade till dem: »Och ni, vem säger ni att jag är?» Simon Petrus svarade och sade: »Du är Kristus, den levande Gudens Son.» Då svarade Jesus och sade till honom: »Salig är du, Simon Barjona; ty kött och blod har inte uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himlen. Och jag säger dig också: Du är Petrus, och på denna klippa skall jag bygga min församling, och helvetets portar skall inte få makt över den. Och jag skall ge dig himmelrikets nycklar; och vad du än binder på jorden skall vara bundet i himlen, och vad du än löser på jorden skall vara löst i himlen.» Därefter befallde han sina lärjungar att de inte skulle säga till någon att han var Jesus Kristus. Från den tiden började Jesus visa sina lärjungar att han måste gå till Jerusalem och lida mycket genom de äldste och överstepräster och de skriftlärda och bli dödad och på tredje dagen uppstå igen. Matteus 16:13–21.